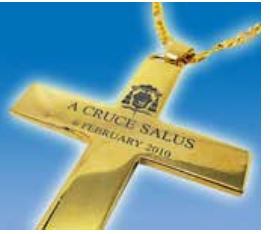


วันอาทิตย์ สัปดาห์ที่ 32 เทศกาลธรรมดา ปี C

(วันที่ 10 พฤศจิกายน ค.ศ. 2013)

พี่น้องที่รักบางคนอาจเคยถูกตั้งคำถามจากผู้ไม่หวังดีเพียงเพื่อทดสอบว่าเราจะตอบอย่างไร บางครั้งเมื่อถูกตั้งคำถาม เรารู้ว่าคนที่ถามไม่ได้จริงจังอะไร ถ้ามองไปสงัดชอยอย่างนั้นแหละเพียงเพื่อดูว่าเราจะมีปฏิกิริยาโต้ตอบเขาอย่างไร? ดูเหมือนจะเป็นเกมที่โง่เขลาไม่น้อยที่ชาวสะดูสีบางคนนำมาเล่นกับพระเยซูเจ้าในพระวรสารวันนี้ พวกเขาแนะนำสถานการณ์สมมุติซึ่งแทบจะเป็นไปไม่ได้โดยอังกฏของโมเสส (เทียบ ฉบบ 25:5-10) มาสนับสนุนความคิดของพวกเขา พวกเขาบอกว่า “พระอาจารย์โมเสสเขียนสั่งไว้ว่า ถ้าพี่ชายตาย มีภรรยาแต่ไม่มีบุตร ก็ให้น้องชายของเขารับหญิงนั้นมาเป็นภรรยาเพื่อจะได้สืบสกุลของพี่ชาย” (ลก 20:28) จากนั้น พวกเขาก็พูดถึงพี่น้องเจ็ดคนที่แต่งงานกับหญิงคนเดียวกันและแต่ละคนตายโดยปราศจากบุตรรวมทั้งหญิงคนนั้นด้วย มาถึงจุดนี้พวกเขาจึงถามพระองค์ว่า “เมื่อมนุษย์จะกลับคืนชีพ หญิงคนนั้นจะเป็นภรรยาของใคร? เพราะทั้งเจ็ดคนต่างได้นางเป็นภรรยา” (ลก 20:33) เป็นที่ชัดเจนว่าหญิงคนนั้นไม่สามารถเป็นภรรยาของพี่น้องเจ็ดคนพร้อมกันได้ในชีวิตหน้า ดังนั้น ชาวสะดูสี ผู้ซึ่งไม่เชื่อในเรื่องการกลับคืนชีพ หวังที่จะวางกับดักพระเยซูเจ้าเพื่อบีบให้พระองค์บอกว่าไม่มีการกลับคืนชีพ อย่างไรก็ตาม แทนที่จะตกอยู่ในกับดักของพวกเขา พระองค์ทรงใช้คำถามดังกล่าวอธิบายคำสอนเรื่องการกลับคืนชีพ

พระเยซูเจ้าตรัสว่าคนที่จะบรรลุถึงโลกหน้านั้น “เขาจะไม่ตายอีกต่อไป เขาจะเป็นเหมือนทูตสวรรค์” (ลก 20:36) มีความแตกต่างกันอย่างสิ้นเชิงระหว่างร่างกายของเรากับร่างกายของเราในโลกหน้า วิธีคิดที่ดีที่สุดเกี่ยวกับร่างกายของเรากับสวรรค์คือบอกว่าเราจะเป็น “เหมือนทูตสวรรค์” (ลก 20:36) เราสามารถมองเห็นบางสิ่งเกี่ยวกับความแตกต่างนี้เมื่อพระเยซูเจ้าทรงกลับคืนพระชนมชีพจากบรรดาผู้ตาย มารีย์ชาวมักดาลาจำพระองค์ไม่ได้และคิดว่าพระองค์เป็นคนสวน (เทียบ ยน 20:14-15) ศิษย์สองคนที่เดินทางไปหมู่บ้านเอมมาอูสก็จำพระองค์ไม่ได้จนกระทั่งพวกเขาเห็นพระองค์ทรงบีบ (ลก 24:13-35) พระเยซูเจ้าไม่เพียงทรงมีร่างกายที่เปลี่ยนไปจากเดิมเท่านั้น แต่พระองค์ทรงสามารถเดินผ่านประตูที่ปิดสนิทได้ ในค่ำวันอาทิตย์ปีศาจบรรดาศิษย์ชุมนุมกันในห้องที่ปิดประตูลงดาล แต่พระเยซูเจ้าทรงสามารถเข้าไปประทับอยู่ท่ามกลางพวกเขา (เทียบ ยน 20:19) พระองค์ทรงมีร่างกายที่สามารถสัมผัสได้และทรงต้องการรับประทานอาหาร (เทียบ ลก 24:41-42) ยิ่งกว่านั้น พระองค์ยังทรง



แสดงบาดแผลที่พระหัตถ์และพระบาทแก่พวกเขาด้วย (เทียบ ลก 24:39) เหตุการณ์เหล่านี้แสดงให้เห็นว่าพระวรกายของพระเยซูเจ้าหลังการกลับคืนพระชนมชีพได้เปลี่ยนแปลงไป

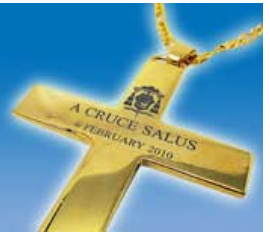
เมื่อมีความแตกต่างระหว่างชีวิตนี้กับชีวิตหน้า เราจึงไม่สามารถคิดเกี่ยวกับชีวิตหน้าในลักษณะเดียวกันกับชีวิตนี้ การเปลี่ยนแปลงนี้มีผลกระทบต่อทุกสิ่งที่จะเกิดขึ้นกับเราในชีวิตหน้า แม้แต่ในเรื่องการแต่งงาน ในชีวิตนี้การแต่งงานเป็นพระพรอย่างหนึ่งสำหรับคู่สมรส พวกเขาต้องช่วยกันและกันให้ศักดิ์สิทธิ์ นอกจากเพื่อความดีของคู่สมรสแล้ว พระเจ้ายังทรงกำหนดให้การแต่งงานมีไว้เพื่อการกำเนิดบุตรด้วย เนื่องจากในชีวิตนี้มีมนุษย์ทุกคนต้องตาย การแต่งงานจึงเป็นสิ่งจำเป็นที่จะช่วยให้มนุษย์สามารถสืบเผ่าพันธุ์ของตนต่อไปได้ แต่ในชีวิตหน้าไม่มีความตาย จึงไม่จำเป็นต้องมีการให้กำเนิดบุตรและการแต่งงาน ดังนั้น เมื่อการแต่งงานเป็นเรื่องของชีวิตนี้เท่านั้นและจะไม่มีการแต่งงานอีกต่อไปในชีวิตหน้าสถานการณ์ที่ชาวสะดูสีสมมุติขึ้นและคำถามของพวกเขาจึงไม่สอดคล้องกัน

ชาวสะดูสีตกอยู่สถานการณ์ที่สับสนเช่นนี้เพราะพวกเขาถือตามคำสอนชาวยิวเพียงบางส่วนที่สนับสนุนความคิดของพวกเขาเท่านั้น แต่ปิดหูปิดตาต่อคำสอนที่ตรงกันข้ามกับความเชื่อของพวกเขา บทอ่านแรกในวันนี้เป็นส่วนหนึ่งของหนังสือมัคคาบีซึ่งเป็นหนึ่งในหนังสือเจ็ดเล่มที่พี่น้องคริสเตียนนิกายอื่นไม่ยอมรับว่าเป็นพระคัมภีร์ แต่เราคาทอลิกยอมรับ ได้ให้ภาพพจน์ที่ชัดเจนและสมบูรณ์มากยิ่งขึ้นเกี่ยวกับการกลับคืนชีพจากบรรดาผู้ตาย พี่น้องเจ็ดคนถูกจับกุมพร้อมกับมารดาและ “พร้อมที่จะตายดีกว่าจะละเมิดธรรมเนียมปฏิบัติของบรรพบุรุษ” (2มคบ 7:2) โดยการกินเนื้อหมูซึ่งเป็นสิ่งต้องห้าม น้องชายคนที่สองที่ถูกทรมานด้วยการถลกหนังศีรษะและผมบนศีรษะออก เมื่อใกล้จะตาย เขาพูดกับกษัตริย์ว่า “พระองค์ทรงโหดร้าย ทรงทำลายชีวิตปัจจุบันของเราได้ แต่พระเจ้า กษัตริย์จอมจักรวาลจะทรงบันดาลให้เรากลับคืนชีพมีชีวิตตลอดไป” (2มคบ 7:9) ส่วนน้องคนที่สามเมื่อถูกทรมาน เขาพูดอย่างภาคภูมิใจว่า “พระเจ้าประทานอวัยวะเหล่านี้ให้ข้าพเจ้า บัดนี้ข้าพเจ้าพร้อมจะสละอวัยวะเหล่านี้เพราะเห็นแก่ธรรมเนียมปฏิบัติของพระองค์ ข้าพเจ้าหวังว่าจะได้รับอวัยวะเหล่านี้คืนมาอีกครั้งหนึ่ง” (2มคบ7:11) ในทำนองเดียวกันเมื่อใกล้จะตายน้องคนที่สี่ก็พูดว่า “ตายด้วยน้ำมือมนุษย์เป็นสิ่งสวยงาม เมื่อมีความหวังว่าพระเจ้าจะประทานชีวิตให้อีก” (2มคบ7:14) คำพูดของพี่น้องสามในเจ็ดคนนี้ชี้ให้เราเห็นอย่างชัดเจนถึงความเชื่อและความหวังในการกลับคืนชีพของพวกเขาในวาระสุดท้าย

พี่น้องที่รักความเชื่อในการกลับคืนชีพให้ความหวัง ความเข้มแข็ง และความกล้าหาญแก่คนที่จากโลกนี้ไปก่อนเรา โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้มีใจศรัทธาทั้งหลายเหมือนพี่น้องเจ็ดคนซึ่งก้าวไปสู่ความตายอย่างเต็มใจมากกว่าที่จะปฏิเสธความเชื่อของตน สิ่งที่น่าทึ่ง อย่างหนึ่งก็คือเป็นมารดาของพวกเขาเองที่



สังมณฑลอุดรธานี
www.udondiocese.org



เป็นผู้กระตุกที่น้องเจ็ดคนนี้ให้ยอมรับความตาย แน่นอน ทั้งหมดนี้เกิดขึ้นเพราะความหวังที่จะได้เข้าสู่ชีวิตนิรันดร์ในการกลับคืนชีพ เมื่อวาระสุดท้ายมาถึง ในวันนี้เราแต่ละคนได้รับการท้าทาย ไม่ใช่ให้ ยอมตายเพื่อความเชื่อ แต่ให้ดำเนินชีวิตตามความเชื่อของเรา แม้ว่าการกลับคืนชีพยังเป็นธรรมล้ำลึกที่ถูกซ่อนไว้และเราไม่ทราบแน่ชัดว่าสิ่งนี้จะเกิดขึ้นอย่างไร แต่เราสามารถมั่นใจ ได้ว่ามันจะเป็นสิ่งมหัศจรรย์ยิ่งใหญ่ประการหนึ่ง เพราะในวันนั้นเราจะมีส่วนร่วมในการกลับคืนพระชนมชีพของพระเยซูคริสตเจ้าองค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา **ขอพระเจ้าอวยพรพี่น้องทุกคน**